

Sygn. akt III AUa 526/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka

SSO del. Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. w Ł.

sprawy W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji W. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt: VIII U 3586/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 526/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego W. P.. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, ustalony z uwzględnieniem przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest z okresu od dnia 1 stycznia 1979r. do dnia 31 grudnia 1988r., wyniósł 107,93 %. Do obliczenia wartości kapitału organ rentowy przyjął okresy składkowe w ilości 28 lat 9 miesięcy i 3 dni (345 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w ilości 8 miesięcy i 26 dni (8 miesięcy). Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. wyniosła 159.090,80 zł.

W odwołaniu od tej decyzji, ostatecznie sprecyzowanym w dniu 28 lutego 2014r., W. P. wniósł o uwzględnienie do obliczenia kapitału początkowego jego zarobków uzyskiwanych w okresie od 24 września 1973r. do 31 grudnia 1978r. w wysokości dwukrotności średnich krajowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 14 marca 2014r. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. P., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 24 września 1973r. do dnia 30 czerwca 1978r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., poprzednio: Przedsiębiorstwo (...), w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie tego zatrudnienia zajmował stanowiska kierowca i kierowcy operatora. W wydanym wnioskodawcy

świadczenie pracy wskazano, że stosunek pracy został rozwiązany na wniosek pracownika z upływem ustawowego okresu wypowiedzenia. W. P. w dniu 30 maja 1978r. złożył podanie o rozwiązanie umowy o pracę „z miesięcznym odrobieniem tzn. z dniem 30 czerwca 1978 roku”, z uwagi na „zbyt niskie zarobki w stosunku do wykonywanej pracy”.

Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że w (...) pracownicy byli wynagradzani według stawki godzinowej, której wysokość zależała od posiadanych uprawnień i typu dźwigu, na jakim pracowali. Zakład wypłacał premie regulaminowe i premie uznaniowe, dodatki za staż pracy, nagrody jubileuszowe oraz dodatkowe wynagrodzenia roczne, jak też tzw. „premie obiektówki”. Na podstawie dokumentów zawartych w aktach osobowych odwołującego się Sąd ustalił, że wnioskodawca otrzymywał początkowo wynagrodzenie w wysokości 5,20 zł/godz., od kwietnia 1974 roku w stawce 6,30 zł/godz., od stycznia 1975 roku w stawce 8,50 zł/godz. Z kolei w świadectwie pracy ubezpieczonego wskazano, że wynagrodzenie wynosiło 11,00 zł/godz. plus premia. Przy uwzględnieniu stawki płacy zasadniczej wskazanej w dokumentacji osobowej W. P. za godzinę pracy i przy przyjęciu, że wykonywał on pracę w pełnym wymiarze czasu pracy oraz przyjęciu wskaźnika, wynikającego ze wzrostu średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i przy założeniu, że skarżący otrzymywał podwyżki równe wzrostowi średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na początku każdego roku w latach 1976-1977 oraz przy przyjęciu wynagrodzenia za rok 1978 według stawki ze świadectwa pracy 11,00 zł/godz., wynagrodzenie wnioskodawcy wynosiło: od dnia 24 września 1973r. do dnia 31 grudnia 1973r. - 3.265,60 zł, w 1974r. - 14.076,60 zł, w 1975r. - 19.873,00 zł, w 1976r. - 21.910,80 zł, w 1977r. - 23.540,00 zł, od dnia 1 stycznia 1978r. do dnia 30 czerwca 1978r. - 12.738,00 zł.

W okresie od dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 30 listopada 1979r. W. P. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy operatora. W świadectwie pracy wskazano, że stosunek pracy został rozwiązany w ustawowym terminie wypowiedzenia przez zakład pracy z powodu nie przyjęcia proponowanych warunków płacy. W świadectwie pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 17,00 zł/godz. plus dodatek za czynności operatorskie do 1.100,00 zł miesięcznie plus OC - 7,00 zł plus premia. Także w umowie o pracę z dnia 1 sierpnia 1978r. przyznano wnioskodawcy wynagrodzenie w wysokości 17,00 zł/godz. plus dodatek za czynności operatorskie do 1.100,00 miesięcznie plus OC - 7,00 zł plus premia. Przy przyjęciu stawki płacy zasadniczej w wysokości 17,00 zł za godzinę pracy i przy założeniu, że odwołujący się wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, jego wynagrodzenie za okres od dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 31 grudnia 1978r. wynosiło 16.660,00 zł. Za rok 1979 zachowała się karta zarobkowa wnioskodawcy i do wyliczenia kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie za ten rok zgodnie z kartą zarobkową.

Przeciętne wynagrodzenie roczne wynosiło: w 1973r. - 33.576,00 zł, w 1974r. - 38.220,00 zł, w 1975r. - 46.956,00 zł, w 1976r. - 51.372,00zł, w 1977r. - 55.152,00 zł, w 1978r. - 58.644,00 zł.

Częstkowe wskaźniki wysokości podstawy wymiaru za poszczególne lata kalendarzowe (przy przyjęciu wynagrodzeń wskazanych w stawce godzinowej w dokumentacji osobowej wnioskodawcy, bez uwzględnienia wskaźnika wynikającego ze wzrostu średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i bez przyjęcia założenia, że wnioskodawca otrzymywał podwyżki równe wzrostowi średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na początku każdego roku w latach 1976-1977) wynoszą: za rok 1973 - 32,04 % (wynagrodzenie 10.758,07 zł), za rok 1974 - 36,83 % (wynagrodzenie 14.076,60 zł), za rok 1975 - 42,32 % (wynagrodzenie 19.873,00 zł), za rok 1976 - 38,98 % (wynagrodzenie 20.026,00 zł), za rok 1977 - 36,28 % (wynagrodzenie 20.009,00 zł), za rok 1978 - 47,64 % (wynagrodzenie 27.938,00 zł). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przyjęty za lata 1974-1983, a więc zgodnie z żądaniem odwołującego się i przy założeniu, że otrzymywał on wynagrodzenie w spornych okresach w wysokości 200% średniej krajowej, wynosi 156,48%.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczył wartość kapitału początkowego wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999r. w następujący sposób:

$293,01 \text{ zł} \times 89,57\% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 262,45 \text{ zł}$

$(345 \text{ miesięcy składowych} \times 1,3\%): 12 \times 1.317,71 \text{ zł (podstawa wymiaru)} = 492,56 \text{ zł}$

(8 miesięcy nieskładkowych x 0,7%): $12 \times 1.317,71 \text{ zł}$ (podstawa wymiaru) = 6,19 zł

Razem = 761,20 zł

761,20 zł x 209 miesięcy (średnie dalsze trwanie życia) = 159.090,80 zł (kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczono przyjmując zarobki następujące zarobki: za 1979 rok w kwocie 83.741,97 zł, wwpw 131,00%, za 1980 rok w kwocie 88.380,00 zł, wwpw 121,94%, za 1981 rok w kwocie 115.711,00 zł, wwpw 125,41%, za 1982 rok w kwocie 155.048,00 zł, wwpw 111,09%, za 1983 rok w kwocie 226.381,00 zł, wwpw 130,33%, za 1984 rok w kwocie 223.953,00 zł, wwpw 110,84%, za 1985 rok w kwocie 204.078,00 zł, wwpw 85,01%, za 1986 rok w kwocie 259.934,00 zł, wwpw 89,90%, za 1987 rok w kwocie 293.182,00 zł, wwpw 83,72%, za 1988 rok w kwocie 573.448,00 zł, wwpw 90,01%.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że w dniu 14 czerwca 2012r. przeliczono kapitał początkowy wnioskodawcy w trybie 185 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwagi na przyznanie emerytury na podstawie art. 184, decyzją tą zwiększono okres składkowy o 38 miesięcy (okres składkowy wyniósł 383 miesiące). Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ zł} \times 89,57\%$ (współczynnik proporcjonalny) = 262,45 zł

(383 miesiące składkowe x 1,3%) : $12 \times 1.317,71 \text{ zł}$ (podstawa wymiaru) = 546,72 zł

(8 miesięcy nieskładkowych x 0,7%) : $12 \times 1.317,71 \text{ zł}$ (podstawa wymiaru) 6,19 zł

Razem = 815,36 zł

815,36 zł x 209 miesięcy (średnie dalsze trwanie życia) = 170.410,24 zł (kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku).

Kolejną decyzją z dnia 14 czerwca 2012 roku ponownie przeliczono kapitał początkowy wnioskodawcy. Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. wyniosła 170.410,24 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczono przyjmując zarobki za: 1979 rok w kwocie 83.741,97 zł, wwpw 131,00%, 1980 rok w kwocie 88.380,00 zł, wwpw 121,94%, 1981 rok w kwocie 115.711,00 zł, wwpw 125,41%, 1982 rok w kwocie 155.048,00 zł, wwpw 111,09%, 1983 rok w kwocie 226.381,00 zł, wwpw 130,33%, 1984 rok w kwocie 223.953,00 zł, wwpw 110,84%, 1985 rok w kwocie 204.078,00 zł, wwpw 85,01%, 1986 rok w kwocie 259.934,00 zł, wwpw 89,90%, 1987 rok w kwocie 293.182,00 zł, wwpw 83,72%, 1988 rok w kwocie 573.448,00 zł, wwpw 90,01%.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie ubezpieczonego nie jest zasadne. Na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe, brak jest podstaw prawnych do dokonania przeliczenia kapitału początkowego zgodnie z żądaniem ubezpieczonego. Zarówno przyjęcie minimalnego wynagrodzenia za okres nieudokumentowanego wynagrodzenia z zatrudnienia: od 24 września 1973r. do dnia 30 czerwca 1978r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., i dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 31 grudnia 1978r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., jak i przyjęcie wynagrodzenia obliczonego na podstawie stawki godzinowej za te okresy, pozostają bez wpływu na wysokość dotychczas ustalonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Najniższy bowiem wskaźnik cząstkowy (z okresu przyjętego przez ZUS) przypada na rok 1987 i wynosi 83,72%. Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów oraz zeznań świadków nie potwierdziły rzeczywistej wysokości zarobków wnioskodawcy w spornych okresach. Odwołujący się nie wykazał żadnych konkretnych kwot otrzymanych tytułem dodatkowych składników wynagrodzenia w tych okresach, ani że jego wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek wynosiło dwukrotne średnie krajowe. Stwierdzając zatem, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił

wysokość kapitału początkowego odwołującego w świetle art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W apelacji skierowanej przeciwko wyrokowi w całości W. P. sformułował zarzut naruszenia przepisów postępowania, to jest. art. 233 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., polegającego na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przez:

- bezpodstawną odmowę wiarygodności zeznań świadków w części dotyczącej wysokości zarobków osiągniętych przez W. P. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (...), podczas gdy zeznania te są spójne i konsekwentne i wynika z nich jednoznacznie, że skarżący otrzymywał w w/w Zakładzie wynagrodzenie na poziomie co najmniej dwóch średnich krajowych;

- bezpodstawne przyjęcie, że żądanie wnioskodawcy nie zostało udowodnione, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony prowadzi do wniosku, że skarżący otrzymywał w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (...) wynagrodzenie wyższe niż przyjął organ rentowy, to jest co najmniej na poziomie dwóch średnich krajowych;

- oparcie wyroku jedynie na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy nie dostrzegając, że jest to materiał niekompletny, nie przedstawiający rzeczywistej sytuacji finansowej W. P. podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (...).

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie wysokości kapitału początkowego na podstawie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, obliczonego przez przedstawiciela ZUS na rozprawie w dniu 28 lutego 2014r. na poziomie 156,48 %, wyliczonego z kolejnych lat kalendarzowych 1974-1983 ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Okręgowego jest rozstrzygnięciem prawidłowym, wydanym wskutek właściwych ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów oraz rozważań prawnych. Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny traktuje te ustalenia jako własne, nie dopatrując się naruszenia reguł sądowej oceny dowodów wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Instytucja kapitału początkowego, wprowadzona ustawą z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.), związana jest z nowymi zasadami ustalania emerytury, którą oblicza się na podstawie sumy składek zgromadzonych na indywidualnym koncie emerytalnym w całym okresie ubezpieczenia (art. 25 ust. 1). Jak wynika z art. 173 ust. 1 ustawy, dla osób objętych tymi zasadami, które podlegały ubezpieczeniom przed wejściem w życie ustawy, gdy składki nie były jeszcze obowiązkowo ewidencjonowane na indywidualnych kontach, ustala się kapitał początkowy. Kapitał oblicza się według reguł określonych w art. 174, z odesłaniem do art. 53 ustawy emerytalnej. W świetle art. 53 i art. 174 ust. 1 kapitał początkowy stanowi wypadkową trzech wielkości: kwoty bazowej (art. 174 ust. 7), podstawy wymiaru świadczenia (obliczonej stosownie do art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 i art. 18 w zw. z art. 174 ust. 3, z tym, że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych jest wybierany z okresu od 01.01.1980 do 31.12.1998) oraz okresów składkowych i nieskładkowych (art. 6 i 7 w zw. z art. 174 ust. 2).

Spór w sprawie niniejszej zogniskował się wokół wysokości podstawy wymiaru kapitału, pozostałe elementy decyzji nie były kwestionowane. Jest rzeczą bezsporną, że wnioskodawca nie dysponuje dokumentacją płacową za lata 1973-1978, gdyż ta nie zachowała się. Pomimo braku ograniczeń dowodowych w postępowaniu przed sądami w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zważyć należy, że wysokość zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składki na ubezpieczenia społeczne, nie może być ustalana w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Rzeczą sądu w sprawach o wysokość kapitału początkowego jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane

lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie można natomiast przyjmować wysokości wynagrodzenia opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach ubezpieczonego. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustaloną w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę.

Z ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela, wynika że Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał prawidłowego wyliczenia wysokości kapitału początkowego W. P. na podstawie tych dowodów, które znajdowały się w posiadaniu organu rentowego przed wydaniem decyzji. Uwzględnienie żądania ubezpieczonego o przeliczenie kapitału w oparciu o wynagrodzenie z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 24 września 1973r. do 30 czerwca 1978r. i w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 1 sierpnia 1978r. do 31 grudnia 1978r., w sposób przez niego wnioskowany nie jest możliwe, brak jest bowiem podstaw faktycznych i prawnych do takiego przeliczenia w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dokumenty potwierdzają wysokość zarobków osiągniętych w tych okresach odpowiednio w wysokości poniżej 100% średniej krajowej. Nie jest dopuszczalne ustalanie postawy wymiaru składek na podstawie samych tylko twierdzeń wnioskodawcy, że podstawa ta była odpowiednio wysoka. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że twierdzenia wnioskodawcy i zeznania świadków nie mogą stanowić miarodajnej podstawy ustalenia rzeczywistego pułapu dochodów skarżącego. Zarówno bowiem W. P., jak i przesłuchani świadkowie nie potrafili kwotowo, a więc konkretnie i precyzyjnie, wskazać wysokości wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawcę w spornych okresach. Świadczyli ogólnie, że w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. zarabiano się dobrze, tzn. wielokrotność średnich krajowych, ale nie byli w stanie podać żadnych wielkości. Nadto zeznania świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji osobowej W. P., z której wynika niższa stawka godzinowa wynagrodzenia, niż ta, którą otrzymał on w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., a ze sporządzonego przez wnioskodawcę w dniu 30 maja 1978r. podania o rozwiązanie umowy o pracę wynika, że motywacją były „zbyt niskie zarobki w stosunku do wykonywanej pracy”. Następne zatrudnienie apelujący podjął w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., przy czym karta zarobkowa za rok 1979 nie potwierdza zarobków, stanowiących „krotność” średniego wynagrodzenia krajowego. Nie ma więc dostatecznych podstaw do twierdzenia, że w (...) w Ł., gdzie apelujący zarabiał mniej, stawka wynosiła co najmniej dwie średnie krajowe. Poza tym podkreślenia wymaga, że dowody z zeznań świadków rzadko mogą stanowić, choćby ze względu na upływ czasu, wystarczająco pewne źródło rekonstrukcji faktów o warunkach płacowych innych osób. Prymat nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do gradacji mocy dowodowej poszczególnych dowodów w tym znaczeniu, że dokumentacja stanowi podstawę weryfikacji pozostałych dowodów przedstawionych przez strony (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 28 października 2008r., III AUa 560/08, LEX nr 468584).

W świetle powyższych rozważań apelacyjny zarzut naruszenia prawa procesowego jawi się jako całkowicie chybiony. Ponowne obliczenie wartości kapitału początkowego W. P. zgodnie z jego żądaniem nie jest możliwe - w świetle zebranego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy słusznie podniósł, że ciężar udowodnienia faktu w procesie cywilnym spoczywa na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Zasada ta znajduje także zastosowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Skoro ubezpieczony domagał się przeliczenia kapitału początkowego w oparciu o wskazywane wynagrodzenie, to jego powinnością procesową było wykazanie konkretnych kwot otrzymanych zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, przy czym winien to uczynić takimi środkami dowodowymi, które pozwoliłyby na wiarygodne i miarodajne ustalenie spornych okoliczności. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań, które pozwalałyby na ustalenie wynagrodzenia, będącego podstawą wymiaru składek, w sposób prawdopodobny, do czego w istocie zmierza apelujący.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny polemiczną apelację ubezpieczonego oddalił, z mocy art. 385 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie: